

lícni kosti i hrdou křivku čelisti pokrývaly rudé potůčky krve a stékaly mu po rtech, které mi svými lžemi kdysi roztráštěly srdce na milion střípků. Po rtech, které daly díky pravdě rozbité střepy zpět dohromady. Jeho jasné, zlatavé oči se vpíjely do mých, a i když se přede mnou skláněl tak nehybně, jako by ani nedýchal, připomínal mi divokou a nápadně krásnou jeskynní kočku, kterou jsem kdysi coby dítě zahlédla v paláci královny Ileany.

Byl pro mě mnohým. Cizincem v potemnělém pokoji, prvním mužem, kterého jsem kdy políbila. Strážcem, který přísahal, že za mě položí život. Přítelem, který nahlédl za závoj Panny, aby zjistil, kým skutečně jsem, a podal mi meč, abych se mohla bránit, místo aby mě zavřel do pozlacené klece. Legendou zahalenou temnotou a nočními můrami, která zosnovala spiknutí a zradu. Princem z království, o němž se vyprávělo, že bylo ztraceno v čase a válce, a který si vytrpěl nepředstavitelné hrůzy, a přesto dokázal slepit kousky svého dřívějšího já. Bratrem, který by udělal cokoli a spáchal jakýkoli čin, jen aby ochránil svou rodinu. Svůj lid. Mužem, který obnažil svou duši a otevřel mi své srdce – pouze mně.

Můj první.

Můj strážce.

Můj přítel.

Můj zrádce.

Můj partner.

Můj manžel.

Moje spřízněná duše.

Moje *všechno*.

Casteel Da'Neer se mi klaněl a hleděl na mě, jako by v celém království neexistoval nikdo jiný než já. Nemusela jsem se soustředit tolik jako předtím, a přesto jsem hned věděla, co cítí. Všechny jeho pocity se mi otvíraly jako na dlani. Jeho emoce byly kaleidoskopem neustále se měnících chutí – chladivé a trpké, těžké a kořeněné a sladké jako lesní plody v čokoládě. Jeho nepoddajně pevné a neúprosně něžné rty se roztáhly a odhalily ostré špičky tesáků.

„Má královno,“ vydechl a těmi dvěma slovy zahalenými kouřem mi zklidnil rozjitřenou kůži. Líbeznost jeho hlasu potlačila to prastaré v mém nitru, co chtělo vsáknout hněv a strach vyzářující ze všech okolo a přeměnit je, obrátit je zpět proti nim, dát jim pocítit skutečný strach a přidat je k roztráštěným zbytkům těl na podlaze. Vytáhl jeden koutek rtů do úsměvu a v pravé tváři se mu zformoval hluboký dolíček.

Při pohledu na ten děsně otravný – a rozkošný – dolíček jsem se roztrásla po celém těle. Bála jsem se, že až uvidí, co jsem provedla, dostane ze mě strach. Nemohla bych mu to mít za zlé. To, co jsem způsobila, by vyděsilo každého, ale Casteela ne. Žár, který mu zbarvil oči do medova, mi napověděl, že strach je to poslední, co cítí. Což bylo trochu znepokojující. Na druhou stranu byl Temný, ať už se mu to oslovení líbilo, nebo ne.

Šok částečně odezníval a hladina adrenalinu klesala. Když přestal působit úplně, pocítila jsem *bolest*. V rameni a na straně hlavy mi pulzovalo. Levá tvář se mi zdála nateklá a s mými starými jizvami to zcela určitě ne-souviselo. V nohách a rukou mi tepala tupá bolest a měla jsem divný pocit v těle, jako by se mi měla každou chvíli podlomit kolena. Rozkolébala jsem se v rytmu teplého, slaného vánku...

Casteel se bleskurychle zvedl, a i když by mě rychlost jeho pohybu neměla překvapit, stalo se tak. V mžiku přešel z kleku do stoje, posunul se o metr vpřed a stalo se několik věcí naráz.

Muži a ženy stojící za Casteelovými rodiči, oblečení do stejných bílých tunik a volných kalhot jako ti na podlaze, se také pohnuli. Za záblesku zlatých pásků zdobících jejich bicepsy pozvedli meče a posunuli se blíž ke Casteelovým rodičům, aby je chránili. Někteří sáhli po kuších na zádech. Zřejmě to byla stráž.

Vtom se znenadání ozvalo varovné zavrčení největšího vlkodlaka, jakého jsem kdy viděla. Po mé pravici se postavil Kieranův a Vonettin otec. Jasper nás s Casteelem oddal ve Spessově konci. Byl u toho, když Nyktos projevil svůj souhlas tím, že na chvíli změnil den v noc. Teď však roztáhl rty barvy oceli a vycenil zuby, které by hravě zvládly roztrhat